

φόριόν της, καὶ ὅταν ἐγὼ τὴν ἐβοήθησα διὰ νὰ τακτοποιηθῇ, ἡσθάνθη διὰ τυχαίας ψηλαφήσεως τὴν τρυφερότητα τῶν μαλακῶν χειρῶν της.

„Εἶχομεν ἤδη διατρέξει τρεῖς ἀλλεπαλλήλως ὁδοὺς καὶ τινὰς παραπλεύρους διόδους, ὅταν αἰφνης ἡ κόρη σταματήσασα ἤρχισε νὰ λέγῃ περίφοβος ὅτι ἔχασε τὸν δρόμον. Τὴν ἠρώτησα τότε καὶ μοι εἶπε ποῦ κατοικεῖ. Ἦρχισα καὶ ἐγὼ νὰ στενοχωροῦμαι, διότι καὶ αὐτὸς ἠγνόουν τὸν δρόμον τῆς κατοικίας της. Ἐκ φόβου ἢ ἐκ φύχους ἔτρεμεν ἡ ταλαίπωρος. Εἶδον τριγύρω μου καὶ παρετήρησα νὰ φέγγῃ ἀκόμη ἐκεῖ εἰς ἓν ὑπόγειον καπηλεῖον· τὴν παρεκάλεσα νὰ περιμεῖν ὀλίγον, κατέβην εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ἐζήτησα ὁδηγίαν. Μοι εἶπον νὰ πάγῃ δεξιὰ καὶ θὰ εὗρῃ εὐκολὰ τὸν δρόμον. Ὅταν ἀνῆλθον εἰς τὸ πεζοδρόμιον ἤκουσα κἄτι φωνὰς καὶ εἰς τὸ ἀδύνατον φῶς ἐνὸς φανοῦ διέκρινα τὴν κόρην κατὰ δύο ἀμυνομένην ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ὁ μὲν τὴν ἐκράτει ἀπὸ τῆς χειρός, ὁ δὲ εἶχε τὴν πιάσει ἀπὸ τὸ ἐπ' ἀνώφωριον· ἐγέλων καὶ πολλοὺς ἀπέτεινον πρὸς αὐτὴν λόγους· ἐνόησα τί ἔτρεχε, ἔσπευσα ταχέως πρὸς αὐτοὺς καὶ μεθ' ὁρμῆς ἀπέσπασα τὴν χεῖρά της ἀπὸ τῆς τοῦ κρατοῦντος αὐτὴν ἄφωρος καὶ κλαυθμηρίζουσα προσῆλθεν ἡ κόρη ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.“

„Βλέπετε, κύριοι“, εἶπον τότε πρὸς τοὺς ξένους, „ὅτι ἠπατήθητε ἐκλαβόντες ἴσως τὴν κόρην ἄλλως πῶς· ἀφήσατέ τὴν, Σᾶς παρακαλῶ, ἡσυχον!“

— „Συγγνώμην, κύριε!“ ἀπήντησεν ὁ κρατήσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐπ' ἀνωφορίου· Σεῖς ἔχετε βέβαια τὸ δικαίωμα τῆς προτεραιότητος.“ „Καὶ γελῶν ἀπῆλθε μετὰ τοῦ συντρόφου του.“

„Ἐπροχωρήσαμεν καὶ ἡμεῖς· τὸ ταλαίπωρον πλάσμα ἔτρεμε στηριζόμενον δυνατὰ ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ὥς εἰ φοβούμενον μὴ πέσῃ κατὰ γῆς.“

„Μὴ φοβεῖσθε!“ εἶπον ἐγὼ πρὸς αὐτὴν. „Δὲν εἴμεθα πλέον μακράν, ἐφθάσατε εἰς τὴν οἰκίαν Σας.“ Δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κλαίῃ. Ὅταν παρεκάμφαμεν τὴν τε-

λευταίαν πλέον ὁδόν, πάλιν ἐσταμάτησε καὶ εἶπεν: „Ὅχι! δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃτε περισσότερον μαζὶ μου, κύριε! Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γείνη!“ — „Ἀλλὰ διατί ὅχι, καὶ ἀφοῦ μάλιστα ἦλθα ἕως ἐδῶ μαζὶ Σας; δὲν πρέπει νὰ μοι ἀποδώσῃτε κανένα κακὸν σκοπὸν . . .“ Ταῦτα λέγων εἶχον πιάσει τὴν χεῖρά της καὶ ἴσως ἀκουσίως τὴν ἐσφιγξά· τὴν ἀπέσυρεν ὅμως ἐνείνῃ ὀλίγον ὁρμητικῶς καὶ εἶπε: „Μὲ συγχωρεῖτε· ἀπὸ ἀδιακρισίαν βέβαια Σᾶς ἔφερα τόσον μακράν· Σᾶς παρακαλῶ, ἀφήσατέ με τῶρα!“ Τότε συνησθάνθη, ὅτι ἡ σκηνὴ ἐκείνη τοῦ δρόμου τὴν ἐπείραζε πάρα πολύ, ὅτι πιθανῶς ὡς ἐκ τούτου ἤρχισε νὰ ὑποπτεύῃ καὶ ἐμέ, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς μὲ συνεκίνησε βαθέως. Ἦθέλησα λοιπὸν νὰ τῇ ἐγχειρίσω τὰ ὀλίγα ἀργυρᾶ νομίσματα, τὰ ὅποια ἔδωκέ μοι ὁ Φάλδνερ, ἀλλὰ μὲ τὴν ιδέαν, ὅτι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δῶρον κατ' οὐδὲν ἔθελεν ἀνακουφίσει τὴν ἀσθενοῦσαν τῆς κόρης μητέρα, ἀντὶ τούτων ἔδωκα αὐτῇ τὸ ὀλίγον χρυσίον, ὅπερ εἶχον ἐν τῷ βαλαντίῳ μου.“

„Ἡ λαβοῦσα τὸ χρυσίον χεῖρ ἐκινήθη σπασμωδικῶς· ἐνόμισε προφανῶς ἡ κόρη ὅτι ἀργυρᾶ ἦσαν τὰ νομίσματα· μὲ εὐχαρίστησεν ὅμως μετὰ συγκινητικῆς καὶ περιπαθοῦς φωνῆς, καὶ ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ.“

„Σᾶς παρακαλῶ, ἀκόμη μίαν λέξιν“, εἶπον ἐγὼ καὶ τὴν ἐσταμάτησα· „ἐλπίζω, ὅτι ἡ μήτηρ Σας θ' ἀναλάβῃ ταχέως, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ χρειασθῇ καὶ πάλιν τίποτε, καὶ Σὺ, κορίτσι μου, δὲν εἶσαι ἱκανὴ νὰ ἐπαναλάβῃς ὅ,τι ἀπόψε ἐδοκίμασες νὰ κάμῃς. Δὲν ἔμπορεῖτε ἄρα γε μετὰ μίαν ἐβδομάδα νὰ με περιμενῇτε ἐδῶ, διὰ νὰ Σᾶς ἐρωτήσω πῶς θὰ ᾔνῃ ἡ μητέρα Σας;“ Μοι ἐφάνη ἀναποφάσιτος καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε: „Ναί!“ — „Νὰ φορέσετε ὅμως τὸν ἴδιον πῖλον μὲ αὐτὸν τὸν πράσινον πέπλον διὰ νὰ Σᾶς ἀναγνωρίσω“, προσέθεσα· καὶ εἰς τοῦτο κατένευσε, μ' εὐχαρίστησε καὶ, πάλιν, καὶ ἔσπευσε πρὸς τὰ κάτω. Ταχέως ἔγεινεν ἄφαντος εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός.“

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΒΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

(συνέχεια).

22.

Σημεῖον ἐκ τῶν ἀναγινωσκομένων συγγραμμάτων τὰ καλλίτερα χωρία, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀληθῶς καλλίτερα, οὐχὶ δ' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια Σοὶ ἀρέσκουσι καὶ συμφωνοῦσι πρὸς τὴν στιγμιαίαν τοῦ νοῦ Σου κατάστασιν. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν καλὸν εἶνε ν' ἀναγινώσκῃς τὰς σημειώσεις Σου ταύτας.

23.

ὑπὸ τὸ κράτος τῶν παθῶν Σου διατελῶν, πρέπει πᾶν Σου διάβημα, ὅπερ προτίθεται νὰ κάμῃς, νὰ τὸ βασανίζῃς μετὰ πολλῆς φροντίδος. Ποσάκις αἱ ὑποθέσεις μας λαμβάνουσιν ἄλλην τροπὴν, ἅμα ὥς ἐπιληφθῶμεν αὐτῶν μετὰ σκέψεως!

24.

Ἐσο ἀπ' ἐναντίας ἀποφασιστικὸς ἐν παντί, ὅπερ θεωρεῖς ἀναμφίβολον, ὑποχρεωτικὸν καὶ μὴ ἱκανὸν νὰ ἐπισύρῃ κατὰ Σοῦ τὴν μομφὴν καὶ τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνθρώπων.

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Β'.

25.

Προσπάθει νὰ τηρῇς ἀμεμπτον τὸ ὄνομά Σου καὶ τοιοῦτον νὰ τὸ παραδώσῃς εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Μὴ παρασυρθῇς χάριν οὐδενὸς καλοῦ σκοποῦ εἰς μέσα ἀμφίβολα καὶ διφορούμενα.

26.

Ἐπὶ πᾶσιν ἔσο μετριοπαθὴς καὶ ἐγκρατής, διότι ἡ ἐγκρατεία εἶνε μία τῶν μεγίστων καὶ ἀναγκαιοτάτων ἀρετῶν. Ἀλλὰ μὴ νομίσης, ὅτι τὸ κακὸν δύναται νὰ μετριασθῇ διὰ τῆς ἐγκρατείας.

27.

Ἀπόφυγε τὴν ἴδυπάθειαν, ἥτις οὐ μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα φθείρει καὶ καταστρέφει. Ἀποδείκνυε ὅτι εἶσαι κύριος σεαυτοῦ, θεωρεῖς δὲ τὸν σαρκικὸν ἔρωτα ὡς ἀπηγορευμένον καὶ ἀνάξιον τοῦ ἀνθρώπου, ἅμα ὥς χωρισθῇ ἀπ' αὐτοῦ ὁ πνευματικὸς καὶ ἰδεώδης. Προσπάθει πάντοτε νὰ ἐπιφέρῃς μίαν ἁρμονίαν εἰς τε τὴν πνευματικὴν καὶ σαρκικὴν Σου φύσιν.

(ἔπεται συνέχεια.)